

1.3. Op 23 maart 2024 wordt R.D. aangehouden en opgesloten in de gevangenis.

1.4. De verzoekende partijen dienen op 2 april 2024 bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, aanvragen in voor de afgifte van visa lang verblijf, teneinde zich in België te herenigen met hun respectievelijke zoon / broer, R.D.

1.5. Bij beschikking van 8 juli 2024 van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen wordt vastgesteld dat R.D. de ten laste gelegde feiten van poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden, van het dragen van voorwerpen met het kennelijk voornemen om personen te bedreigen of hen lichamelijk letsel toe te brengen, van opzettelijke slagen al dan niet met ziekte of werkonbekwaamheid, feiten die de fysieke en psychische integriteit van derden aantasten of bedreigen, heeft gepleegd en wordt zijn internering bevolen. Deze vindt voorlopig plaats in een psychiatrische afdeling van een gevangenis. Het door R.D. tegen deze beschikking ingestelde beroep wordt op 24 oktober 2024 door de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep van Antwerpen ongegrond verklaard. Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep wordt door het Hof van Cassatie op 28 januari 2025 verworpen.

1.6. Op 25 maart 2025 weigert de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de afgifte aan de verzoekende partijen van de gevraagde visa lang verblijf. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij genomen beslissingen luiden als volgt:

“De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 02/04/2024 aanvragen werden ingediend voor [D., A. W.] [°...] en echtgenote [D., S.] [°...], beiden van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke zoon [D. R.] [°...], van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat het bovenvermelde artikel van de vreemdelingenwet stipuleert dat gezinshereniging mogelijk is voor: “de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”.

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat hun vermoedelijke zoon jongeheer [D. R.] momenteel nog steeds opgesloten zit in de gevangenis van Antwerpen, in afwachting van een internering; dat bijgevolg aan de hierboven vermelde voorwaarde van 'samenleven' momenteel niet voldaan wordt.

Bijgevolg wordt huidige visumaanvraag voor beide aanvragers geweigerd.”

De in hoofde van de minderjarige verzoekende partijen en de intussen meerderjarige derde verzoekende partij genomen beslissingen luiden als volgt:

“De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 02/04/2024 aanvragen werden ingediend voor [D. N.] [°...], [D. O.] [°...], [D. S.] [°...], [D. L.] [°...], [D. O.] [°...] en [D. S.] [°...], allen van Afghaanse nationaliteit, samen met hun vermoedelijke ouders [D., A. W.] [°...] en [D., S.] [°...], teneinde hun vermoedelijke broer [D. R.] [°...], van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broers zijn van de gezinshereniger. Echter levert deze situatie geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Overwegende dat de aanvragen werden ingediend op basis van artikel 10 vreemdelingenwet.

Overwegende dat in dit geval de administratie graag verwijst naar het arrest nr. 273.019 van de Raad voor Vreemdelingebetwistingen (hierna: de Raad) van 20/05/2022. Hierin oordeelde de Raad dat de administratie onterecht overging tot de behandeling van de desbetreffende aanvragen gezinshereniging via artikel 9 vreemdelingenwet, dit gezien de visumaanvraagformulieren die ingevuld en ondertekend werden door de aanvragers zeer duidelijk artikel 10 vreemdelingenwet als rechtsgrondslag en reden voor de gezinshereniging vermeldden, en dat andere documenten (in casu bewijzen van betaling van retributie voor artikel 9

vreemdelingenwet) niet mochten afdoen aan de vaststelling dat in de door verzoekers ingevulde en ondertekende visumaanvragen artikel 10 werd gekozen.

Overwegende dat, naar analogie met het bovenstaande arrest, dient vastgesteld te worden dat de aanvraagformulieren van de aanvragers zeer duidelijk artikel 10 vreemdelingenwet als rechtsgrondslag bevatten, en dat deze documenten ook met hun vingerafdrukken werden ondertekend, en dat er hier op geen enkele wijze melding werd gemaakt van een intentie om een aanvraag via artikel 9 vreemdelingenwet in te dienen. Overwegende dat deze aanvragen ook geen bewijs van betaling van de retributie via artikel 9 vreemdelingenwet bevatten.

Overwegende dat dient vastgesteld te worden dat in de door verzoekers ingevulde en ondertekende visumaanvragen artikel 10 vreemdelingenwet werd gekozen, en de administratie bijgevolg de aanvragen volgens dit artikel dient te behandelen.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broers zijn van de gezinshereniger. Echter levert deze situatie geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet. Bovendien werden de aanvragen van betrokkenen hun vermoedelijke ouders ook geweigerd.

Gelet op al het bovenstaande worden de visumaanvragen bijgevolg verworpen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen ontwikkelen in hoofdorde volgend middel:

“Schending van artikelen 9, 10 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en als beginsel van Unierecht, van het gelijkheidsbeginsel als beginsel van Unierecht en zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het doeltreffendheidsbeginsel als beginsel van Unierecht en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De motivering van de beslissingen van eerste en tweede verzoekende partij is gestoeld op het feit dat de te vervoegen persoon, [D.R.], zich momenteel in de gevangenis van Antwerpen bevindt in afwachting van internering. Om die reden wordt niet voldaan aan de voorwaarde tot samenleving, aldus verwerende partij.

Verzoekende partij bevestigt inderdaad dat de heer [D.R.] kampt met psychische problemen en om die reden – vooralsnog – dient te worden geïnterneerd.

Te dien einde dient te worden verduidelijkt dat het ernstige PTSS en ASS determinerende elementen zijn geweest bij de erkenning als vluchteling van de heer [D.] (RVV nr. 299 057 dd. 20 december 2023, p. 16 e.v.):

De na uitvoerig onderzoek in de psychiatrische verslagen beschreven diagnoses zoals het posttraumatisch stresssyndroom en de autismespectrumstoornis, kunnen gelet op de concrete toelichting die hierover in de verslagen wordt gegeven redelijkerwijze worden beschouwd als uitermate hinderlijk voor verzoeker om zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen zoals vormgegeven door de taliban.

De nadruk wordt hierbij gelegd op de aangehaalde beperkingen in sociale wederkerigheid, de beperkingen in non-verbale communicatie en het onderhouden en aangaan van relaties gelet op het snel in conflict geraken met anderen, maar ook beperkingen in sociaal functioneren, adaptief functioneren, flexibel gedrag en zelfregulatie in het kader van de diagnose van een autismespectrumstoornis en de impuls- en agressieregulatiemoelijkheden in het kader van de diagnose van PTSD.

Gelet op de vastgestelde problematiek meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waarbij niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de nodige reflexen zal hebben om het “spel” te spelen. Deze kwetsbaarheid wordt afdoende aangetoond middels de neergelegde psychiatrische verslagen.

Tevens en zeker gelet op de persoonlijke omstandigheden die afdoende blijken uit de psychiatrische verslagen en de verklaringen ter zitting is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus, te meer deze niet meer volledig de Afgaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de-factooverheid, over het ganse Afgaanse grondgebied. Verzoeker is in elk geval niet vertrouwd met de religieuze en maatschappelijke regels in Afghanistan die sinds de machtsovername aanzienlijk werden verstrengd. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij bij terugkeer door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze maatschappelijke realiteit en de beperkingen die het gevolg zijn van zijn diagnoses de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer.

Er kan worden aangenomen dat, onder meer door het gemis van zijn familie, de symptomen van de psychische aandoeningen van de heer [D.R.] zich nog lijken te hebben versterkt. Omwille van een reeks incidenten dient verzoeker verder intensief te worden begeleid en drong een internering zich vooralsnog op.

Artikel 10, §1, eerste lid, 7° Vw. spreekt in geval van gezinshereniging louter over een voorwaarde tot 'samenleven'. Nergens in de wet wordt melding gemaakt van een effectieve 'samenwoning'.

Bovendien blijkt uit de Memorie van Toelichting dat het expliciet niet de bedoeling is om een voorwaarde van samenwoning op te leggen aan meerderjarig geworden gezinsherenigers:

"De wijziging onder f), aangebracht aan artikel 10, § 1, eerste lid, onder 7° van de wet van 15 december 1980, heeft hoofdzakelijk tot doel deze bepaling in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het recht op gezinshereniging in hoofde van de bloedverwanten in opgaande lijn van een minderjarige begunstigde van internationale bescherming die het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige dan wel zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. (...)

Tevens, verduidelijkte het Hof van Justitie in de latere zaken C-273/20 en C-355/20 (dd. 01/08/2022) dat het recht op gezinshereniging in de situatie dat de niet begeleide minderjarige begunstigde meerderjarig werd tijdens of kort na diens asielpcedure en de aanvraag gezinshereniging werd ingediend binnen de redelijke termijn van drie maanden, niet kan onderworpen worden aan een strikte voorwaarde van samenwoning.

"2) Artikel 16, lid 1, onder b), van Richtlijn 2003/86 moet aldus worden uitgelegd dat, om in het geval van gezinshereniging van een ouder met een als vluchteling erkend minderjarig kind te kunnen spreken van een werkelijk gezinsleven in de zin van deze bepaling wanneer dit kind meerderjarig is geworden vóór het besluit op het door die ouder ingediende verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging, bloedverwantschap van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn op zich niet volstaat. Het is echter niet noodzakelijk dat het gezinsherenigende kind en de betrokken ouder, wil die ouder in aanmerking komen voor gezinshereniging, deel uitmaken van hetzelfde huishouden of onder hetzelfde dak leven. Incidentele bezoeken, voor zover mogelijk, en regelmatige contacten van welke aard dan ook, kunnen volstaan om aan te nemen dat deze personen persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Voorts kan evenmin worden verlangd dat het gezinsherenigende kind en zijn ouder elkaar financieel ondersteunen.

Volgens het Hof van Justitie kan in voorkomend geval niet vereist worden dat de ouders in België komen samenwonen met het ondertussen meerderjarig geworden kind, maar volstaat het dat zij een daadwerkelijk gezinsleven onderhouden op het Belgische grondgebied. Het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven wordt aangetoond aan de hand van de regelmaat van de contacten die aantonen dat de persoonlijke en affectieve banden hersteld worden. (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 29 september 2023 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, Par. St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 17 en 19).

Een en ander werd recent nog bevestigd door Uw Zetel in arrest nr. 330 181 dd. 17 juli 2025.

Aangezien de beslissingen ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij behept lijken met de voormelde schendingen, lijkt het in het belang van een goede rechtsbedeling dat ook de andere bestreden beslissingen worden vernietigd. Het lijkt bovendien in het hoger belang van de kinderen dat zij dezelfde beslissing ontvangen als die van hun ouders. Het lijkt in hun hoger belang dat zij hun afgeleid recht nopens art. 10, §1, eerste lid, 7° j. artikel 9 Vw zouden kunnen laten gelden."

2.2. In ondergeschikte orde ontwikkelen de verzoekende partijen nog volgend middel:

"Schending van vertrouwensbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en een schending van het algemeen beginsel van het hoger belang van het kind, artikel 3 Kinderrechtenverdrag

In de mate dat Uw Zetel niet van oordeel zou zijn dat eenzelfde beslissing zich opdringt voor alle gezinsleden, meent verzoekende partij dat de derde tot achtste verzoekende partij eveneens een ernstig middel kan ontwikkelen tegen de derde tot achtste bestreden beslissing.

In de derde tot achtste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de visumaanvragen worden geweigerd omdat de visumaanvragen gestoeld werden op artikel 10 (en niet op artikel 9) Vw.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het een louter materiële misslag betreft. Artikel 10 Vw. voorziet inderdaad nergens een mogelijkheid voor de (minderjarige) kinderen om hun ouders te vergezellen of herenigd te worden met de in België verblijvende gezinshereniger. De 'sanctie' voor verzoekende partij is echter disproportioneel. Louter omwille van een overdreven formalistische invulling van de vreemdelingenwet, zouden de kinderen dreigen gescheiden te worden van hun ouders. Bovendien lijkt verwerende partij zich daar ook bewust van en liet zij weten dat, voor wat betreft minderjarige broers of zussen van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, die samen met hun ouders een visumaanvraag indienen, een automatische herkwalificatie gebeurt wanneer foutief artikel 10 Vw. wordt toegepast in hun visumaanvragen (zie stuk 3, p. 19):

"Voor de minderjarige broers en zussen van de NBMV zal de DVZ de aanvraag automatisch herkwalificeren wanneer deze onjuist is ingediend (artikel 10 terwijl de aanvraag onder artikel 9 ingediend had moeten worden)."

Verzoekende partij mocht er dus ook van uitgaan dat wanneer eventueel foutief toepassing zou worden gemaakt van artikel 10 Vw, verwerende partij automatisch de aanvragen zou beoordelen onder artikel 9 Vw. Om die reden werd het vertrouwensbeginsel geschonden.

In zoverre verwerende partij verwijst naar het arrest van Uw Zetel nr. 273 019 dd. 20 mei 2022, dient te worden vastgesteld dat in het betreffende arrest Uw Zetel verwerende partij hoofdzakelijk terechtgewezen heeft omdat de weigering van de aanvraag niet werd gemotiveerd in het licht van de wettelijke grondslag vermeld in het formulier. Het was mogelijk om vanuit deze invalshoek te motiveren en vervolgens de zaak te analyseren in toepassing van de juiste wettelijke grondslag.

In andere arresten vernietigde Uw Zetel reeds beslissingen waarin verwerende partij had geweigerd om de aanvragen te herkwalficeren, ook al had de aanvrager dit in een latere brief uitdrukkelijk gevraagd. Uw Zetel was van mening dat verwerende partij ten minste moest uitleggen waarom de aanvraag niet kon worden beoordeeld in het licht van de wettelijke grondslag die de aanvrager in zijn latere schrijven naar voren bracht (zie met name RvV, nr. 304.546, 09 april 2024 of RvV, nr. 311.502, 20 augustus 2024)."

2.3. In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij allereerst de mening toegedaan dat de verzoekende partijen niet op ontvankelijke wijze een schending hebben aangevoerd van "het gelijkheidsbeginsel als beginsel van Unierecht en zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het doeltreffendheidsbeginsel als beginsel van Unierecht en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie", bij gebrek aan een duidelijke toelichting op welke wijze deze beginselen of artikelen zijn geschonden. Verder beantwoordt zij de middelen als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden. Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissingen zijn gegrond op artikel 10, §1, eerste lid, 7° Vreemdelingenwet. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van oud artikel 10, §1, eerste lid, 7° Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

[...]

De bestreden beslissing motiveert inzake als volgt:

[...]

De verzoekende partij betwist niet dat hij momenteel in de gevangenis verblijft, in afwachting van internering. Dat aldus niet wordt voldaan aan de voorwaarde van 'samenleven', maar evenmin wordt aangetoond hoe zij een 'daadwerkelijk gezinsleven' gaan onderhouden op Belgisch grondgebied. Des te meer gelet op het vooruitzicht van de internering van de referentiepersoon, waar de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar verwijst.

Gelet op deze specifieke omstandigheid van internering waar de bestreden beslissing op duidt, zonder dat verzoekende partij aantoont dat zij een 'daadwerkelijk gezinsleven' gaan onderhouden in die situatie, kan verzoekende partij niet gevolgd worden. Er anders over oordelen zou de geviseerde bepaling die duidelijk de vereiste van het 'komen samenleven' oplegt, volkomen uithollen.

De bestreden beslissing motiveert over de situatie van internering zodat het verweer in de nota met opmerkingen niet kan worden beschouwd als een a-posteriori motivering.

3. Ten aanzien van de visumaanvragen van de kinderen meent verzoekende partij aan de hand van een verslag van Myria dat DVZ automatisch diende over te gaan tot de herkwalficatie van de aanvragen, waardoor het vertrouwensbeginsel geschonden zou worden.

Verwerende partij benadrukt dat verzoekende partij bevestigt dat zij de foutieve rechtsgrond heeft opgegeven en een 'materiële misslag' heeft begaan. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen.

Ondergeschikt, het verslag van Myria waar verzoekende partij naar verwijst, duidt op de situatie waarin de aanvrager de herkwalificatie vraagt en waar DVZ deze herkwalificatie weigerde :

"De RvV was van mening dat de DVZ ten minste moest uitleggen waarom de aanvraag niet kon worden beoordeeld in het licht van de wettelijke grondslag die de aanvrager in zijn latere schrijven naar voren bracht."

In casu is er geen later schrijven of vraag tot herkwalificatie zodat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het aangehaalde verslag.

Ondergeschikt toont verzoekende partij niet aan in welke mate het eenzijdig verslag van een overleg in de kantoren van Myria een bindend effect heeft. Verzoekende partij toont niet aan dat verweerder onjuist oordeelt dat de aanvragers de vermoedelijke broers zijn van de gezinshereniger en deze situatie geen recht tot verblijf oplevert via artikel 10 van de vreemdelingenwet.

4. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

5. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in

dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie beoordeeld in het licht van artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, zoals toegepast in de in hoofde de eerste en tweede verzoekende partijen getroffen beslissingen. Deze wetsbepaling luidde op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken;”.

Zoals de verzoekende partijen correct aangegeven, voorziet artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet enkel als voorwaarde dat zij met hun zoon in België “komen samenleven” en niet dat zij met hem komen “samenwonen”. Zij wijzen in dit verband ook correct op de Memorie van Toelichting inzake deze wetsbepaling en de aldaar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin kan worden gelezen:

“De wijziging onder f), aangebracht aan artikel 10, § 1, eerste lid, onder 7° van de wet van 15 december 1980, heeft hoofdzakelijk tot doel deze bepaling in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het recht op gezinshereniging in hoofde van de bloedverwanten in opgaande lijn van een minderjarige begunstigde van internationale bescherming die het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige dan wel zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

[...]

Tevens, verduidelijkte het Hof van Justitie in de latere zaken C-273/20 en C-355/20 (dd. 01/08/2022) dat het recht op gezinshereniging in de situatie dat de niet begeleide minderjarige begunstigde meerderjarig werd tijdens of kort na diens asielpcedure en de aanvraag gezinshereniging werd ingediend binnen de redelijke termijn van drie maanden, niet kan onderworpen worden aan een strikte voorwaarde van samenwonen:

“2) Artikel 16, lid 1, onder b), van Richtlijn 2003/86 moet aldus worden uitgelegd dat, om in het geval van gezinshereniging van een ouder met een als vluchteling erkend minderjarig kind te kunnen spreken van een werkelijk gezinsleven in de zin van deze bepaling wanneer dit kind meerderjarig is geworden vóór het besluit op het door die ouder ingediende verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging, bloedverwantschap van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn op zich niet volstaat. Het is echter niet noodzakelijk dat het gezinsherenigende kind en de betrokken ouder, wil die ouder in aanmerking komen voor gezinshereniging, deel uitmaken van hetzelfde huishouden of onder hetzelfde dak leven. Incidentele bezoeken, voor zover mogelijk, en regelmatige contacten van welke aard dan ook, kunnen volstaan om aan te nemen dat deze personen persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Voorts kan evenmin worden verlangd dat het gezinsherenigende kind en zijn ouder elkaar financieel ondersteunen.”

Volgens het Hof van Justitie kan in voorkomend geval niet vereist worden dat de ouders in België komen samenwonen met het ondertussen meerderjarig geworden kind, maar volstaat het dat zij een daadwerkelijk gezinsleven onderhouden op het Belgische grondgebied. Het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven wordt aangetoond aan de hand van de regelmaat van de contacten die aantonen dat de persoonlijke en affectieve banden hersteld worden.

Voortaan zullen de ouders van een niet-begeleide minderjarige begunstigde van internationale bescherming aldus in voorkomend geval van meerderjarigheid tijdens of kort (tot maximaal drie maanden) na diens asielpcedure, hun aanvraag gezinshereniging kunnen indienen tot drie maanden nadat de vreemdeling die het recht op gezinshereniging opent als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten en mits voldaan is aan de voorwaarde dat zij een daadwerkelijk

gezinsleven uitoefenen op het Belgische grondgebied. Het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven wordt aangetoond aan de hand van de regelmaat van de contacten die aantonen dat de persoonlijke en affectieve banden hersteld worden.” (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 29 september 2023 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, *Parl.St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 17 en 19-20*).

Opdat kan worden aangenomen dat de eerste en tweede verzoekende partij “*komen samenleven*” met de referentiepersoon – dit is hun vermoedelijke intussen meerderjarige zoon – is aldus op zich geen samenwoning vereist. Wel kan worden vereist dat er nog sprake is van een “*werkelijk gezinsleven*”, zoals ook volgt uit artikel 16, lid 1, b) van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging dat in de Belgische rechtsorde werd omgezet in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit de in de parlementaire voorbereiding aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kunnen in dit verband incidentele bezoeken, voor zover mogelijk, en regelmatige contacten van welke aard ook, volstaan om aan te nemen dat de betrokken personen persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Er kan niet worden verlangd dat het gezinsherenigende kind en zijn ouder(s) elkaar financieel ondersteunen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de voor de eerste en tweede verzoekende partij genomen beslissingen op zich nergens verwijst naar een voorwaarde van “*samenwonen*” of een gebrek aan samenwoning, dit in tegenstelling tot wat het geval was in het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest van de Raad. De verwerende partij wees er in deze bestreden beslissingen correct op dat uit artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet een vereiste volgt dat de aanvrager “*komt samenleven*” met de referentiepersoon. Zij wijst wel op het gegeven van de internering van de referentiepersoon om te stellen dat volgens haar niet wordt voldaan aan de voorwaarde van “*[komen] samenleven*”.

In elk geval moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partijen noch in hun visumaanvragen noch in het kader van huidig beroep concrete en voldoende actuele elementen hebben voorgelegd van een “*werkelijk gezinsleven*” zoals bedoeld in artikel 16, lid 1, b) van de Richtlijn 2003/86/EG, zij het incidentele bezoeken of regelmatige contacten van welke aard dan ook waaruit blijkt dat de betrokken personen persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er nog steeds sprake is van een werkelijk gezinsleven. Evenmin hebben de verzoekende partijen de mogelijkheid tot het indienen van een synthesesamenvatting aangegrepen om in te gaan op het verweer in de nota met opmerkingen dat zij niet aantonen dat zij een daadwerkelijk gezinsleven gaan onderhouden in België in de huidige situatie van de internering van de referentiepersoon. Zij geven aldus niet aan dat de verwerende partij in dit verband concrete elementen onterecht over het hoofd heeft gezien of heeft veronachtzaamd.

De verzoekende partijen beperken er zich toe op te merken dat de bij de referentiepersoon vastgestelde PTSS en ASS determinerend waren voor zijn erkenning als vluchteling en dat de symptomen van diens psychische aandoeningen zich sindsdien, onder meer door het gemis van zijn familie, lijken te hebben versterkt waardoor een internering zich opdrong. Hiermee wordt echter nog geen afbreuk gedaan aan de voorgaande beoordeling en hiermee wordt nog geen onregelmatigheid of onwettigheid bij het nemen van de bestreden beslissingen aangetoond.

In de gegeven omstandigheden tonen de verzoekende partij bijgevolg niet aan dat de verwerende partij een te strenge voorwaarde van “*samenwonen*” voor de gezinshereniging heeft gehanteerd, minstens hebben zij geen voldoende belang bij hun kritiek ter zake. Zij maken niet aannemelijk dat enig gegeven of element dat zij hebben ingeroepen in het kader van hun visumaanvragen onterecht niet in de besluitvorming is betrokken of de gedane beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat de in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij getroffen beslissingen zijn genomen met miskenning van de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet of van een van de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur.

2.7. In de overige bestreden beslissingen heeft de verwerende partij verder vastgesteld dat de minderjarige verzoekende partijen en de intussen meerderjarige derde verzoekende partij hun visumaanvragen uitdrukkelijk hebben ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, terwijl dit wetsartikel in hun situatie geen recht op verblijf voorziet. Nog merkte zij op dat voor deze verzoekende partijen “*geen bewijs van betaling van de retributie via artikel 9 [V]reemdelingenwet*” was voorgelegd. Bovendien wijst zij er op dat de visumaanvragen van de eerste en de tweede verzoekende partij, de ouders van de overige verzoekende partijen, werden geweigerd.

In zoverre wordt aangevoerd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling en gelet op het hoger belang van het kind is aangewezen dat in geval van nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden

beslissing ook de overige bestreden beslissingen worden vernietigd, volstaat het er op te wijzen dat geen grond tot vernietiging van de eerste en tweede bestreden beslissing wordt aangetoond.

Verder wordt het op zich niet betwist dat de situatie van de minderjarige verzoekende partijen en de intussen meerderjarige derde verzoekende partij niet valt onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet, maar wel onder artikel 9 van deze wet. Voor deze verzoekende partijen wordt wel aangevoerd dat de in hunnen hoofde genomen beslissingen in strijd zouden zijn met het vertrouwensbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het hoger belang van het kind vervat in artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag. Er zou sprake zijn van een loutere materiële misslag waar de visumaanvragen ook werden ingediend onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet en volgens de verzoekende partijen is het disproportioneel dat de kinderen zouden worden gescheiden van hun ouders door een *“overdreven formalistische invulling”* van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar een standpunt dat de verwerende partij in het verleden innam om voor de minderjarige broers en zussen van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, die samen met hun ouders een visumaanvraag indienden, de aanvraag automatisch te herkwalficeren wanneer deze onder artikel 10 i.p.v. artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zelf aangegeven dat dit middel wordt ontwikkelend voor zover de Raad niet van oordeel zou zijn dat eenzelfde beslissing zich opdringt voor alle gezinsleden. Aldus dringt de vaststelling zich reeds op dat dit middel eigenlijk geen verder onderzoek vereist, nu de Raad het standpunt van de verwerende partij in de bestreden beslissingen kan bijtreden – en alleszins niet onwettig acht – dat de weigeringsbeslissingen in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij in elk geval maken dat ook de visumaanvragen van hun kinderen moeten worden geweigerd. In deze situatie is er ook geen sprake van dat deze kinderen zouden worden gescheiden van hun ouders.

Zelfs indien de verzoekende partijen zouden kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat de verwerende partij de visumaanvragen van de kinderen van het gezin had moeten herkwalficeren, blijkt niet dat dit grond kan opleveren voor een vernietiging van de in hoofde van de kinderen van het gezin genomen bestreden beslissingen, waar in elk geval de – op zich niet betwiste – weigeringsgrond overeind blijft dat de visumaanvragen van de kinderen hetzelfde lot dienen te volgen als deze van hun ouders en dus in navolging van deze van hun ouders moeten worden geweigerd. Een voldoende belang bij hun kritiek is aldus ook niet voorhanden.

2.8. Gelet op de voorgaande bespreking kan geen schending van de artikelen 9 en 10 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld die kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.9. De verzoekende partijen voeren ten slotte een schending aan van het *“gelijkheidsbeginsel als beginsel van Unierecht en zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet”*, van *“het doeltreffendheidsbeginsel als beginsel van Unierecht”* en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Nergens in de uiteenzetting van hun middel leest de Raad echter een concrete toelichting van de wijze waarop de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissingen deze bepalingen of beginselen zou hebben miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk. Er werd bovendien reeds vastgesteld dat een schending van het hoger belang van het kind niet wordt aangetoond, waar er geen sprake van is dat de minderjarige verzoekende partijen zouden worden gescheiden van hun ouders.

2.10. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste, tweede en derde verzoekende partij, elk voor een derde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de eerste, tweede en derde verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS